Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 15 Květen 2014 19:26

Na konci dubna se sešla porota letošního ročníku na slezině nedaleko Plzně. Po sečtení bodů od jednotlivých porotců a porotkyň se jen diskutovalo některou cenu v méně obsazených kategoriích neudělit, nebo zda naopak v těch silných udělit cen více. Čtyřicátý Trapsavec je výjimečný vysokou účastí oldpsavců, tedy autorek a autorů, kterým se v soutěži už podařilo získat minimálně dvě ceny. Výsledky budou vyhlášeny příští víkend na ohni, který se tentokrát odehraje na Vysočině.
Oba příspěvky patří mezi nevítězné z loňského Trapsavce.
Příjemné čtení

Vzpomínka na Světec

Po nebeských schodech
stoupá slunce vzhůru.
Ptáci přeladili
z B-moll do H-duru.

Pověz mi, má milá,
proč tě mrzí svět?

Flétna zabloudila.
Těch křížků je pět!

Eva Evelína Koubová

Rozpočitadlo

Raz, dva, tři čtyři, pět.
Prostor duní a my hekáme do taktu. Ono to zrovna nezní jako číslovky.
Rááz dváá hek hek pět.
Těžko vyslovovat v podřepu a ve výskoku.
Cvičitelka maká, my ji napodobujeme a prý po páté lekci bychom mohly jet na nějaký slet.
Zatím tady vidím slet čarodějnic, co si myslí, že tu na place pod zářivkami vycvičí všechny své problémy. Jsou tu mezi námi takové, které si myslí, že své partnery zpět získají svou postavou, ale většina z nás cvičí na doporučení cvokaře. Abychom v zátěži pozapomněly na svá traumata a docílily kýženého spánku. I když umláceny rytmem.
„Já sem Simona!“ povídá otrokyně vedle mě, „nejseš taky od cvokaře?“
Jasně že jsem!
„Ta, co předcvičuje, je prej jeho švagrová.“
Vida, pan doktor si z nás udělal byznys!
Drž dech, hek, hek pět.
Zpocenost je prý projev správné rehabilitace. No teda ty ventilátory, co ženou ven to ženské fluidum, musí mít nějakou filtraci, jinak by tu bylo na ulici srocení mužského davu.
Sprcha je úleva a jeden cíl. Usnout!
„Tak holky jdem na točený, né?“ povídá blonďatá otrokyně.
Sprchy tečou a zurčí. Žádná odpověď.
„To víš že jo,“ slyším sama sebe a je mi dobře.

Venku nás omamně přivítal šeřík.
„Půjdem "Pod kaštany" anebo někam jinam?“
„"Pod kaštany" nejdu, sednem si u "Voldánů" na dvorek,“ velím trochu příkře.
Nakonec z celého hejna jsme na to pivo šly opravdu jen my dvě.
Simona brebentila, a tak jsem hned věděla, že teda chlapi fůj a vůbec, a ten rozvod, a chudák dcera v pubertě, a kdyby se nesložila v práci, rozhodně by za nějakým doktorem nešla. A ke všemu takovej vopičák to je, a vůbec. Ale to cvičení je prima a má čistou hlavu a příště vezme holku s sebou. Prý může.Bla bla blabla bla.
Ze mne toho moc nedostala. Taky ani nebyl zájem.
„Hele, a proč si nechtěla do šenku? Mají tam lepší pivko. Tady je to na mě takový moc nóbl.“
„No, víš! Voni se tam schází kluci z vandru, co sem s nima dřív jezdila, ale zrovna teď je nemusím!“
„Tys jezdila na čundry?“ vyvalila oči, až jí skoro do toho malého piva
spadly, „a voni ti ublížili?“
„Né, sou to prima kluci, ale jak povidám! Teď je nemusím.“
„No to je teda náhoda, to mi musíš poradit,“ měla své téma.
„Víš, Simonka by taky chtěla na vandr, ale já jí to rozmlouvám. Dyk je to nebezpečný. To slyšíš každou chvíli, že se něco stane. Tu znásilnění, nebo ji někde opijou, někam zabloudí, vohoří jí vlasy.“
Zarazila se, až když jsem se začala smát. No, chechtám se až do škytavky. Tak tohle jsem tedy potřebovala! Od srdce se zasmát.
„Co blázníš Simono! My jezdily s kamarádkou samy od patnácti a nikdy se nám nic zlýho nestalo. Jasně, že musíš bejt opatrná a pohlídat se, ale trampové nejsou žádný zločinci. Většinou. A kolik je Simonce?“
„Bude jí 14.“
„A nemá nějakou partu? Nebo s ní vyjeď ty!“
„Ses zbláznila! Já se bojím v noci i přes park a do žádný klukovský party ji nepustím. Chodí do turistickýho kroužku, to musí stačit. Ale prej je to tam nuda. Ani žádný vybavení nemáme.“
Napovídala toho tolik, že to slyším ozvěnou, ještě když se doma přezouvám.Otevřela jsem vandráckou skříň a dlouze se dívám, poprvé bez hořkých slz, na tři uzdy sbalené na cestu. Moje čistá a dvě tak, jak je vytáhli z rozbitého auta.
Já měla noční, když mi přišli oznámit, že manžel a syn měli po cestě na osadu nehodu. Tirák jim nedal přednost.

Trvalo mi to další tři týdny, než jsem vzala po cvičení ženský domů. Teda holky! Simonu a Simonku. Vlastně to bylo na doporučení doktora.
„Dělejte to, co vás bavilo a na co jste neměla posledních několik roků čas.“
Otevřela jsem tu skříň kostlivců a vyvalila všechny ty důležité nezbytnosti. Předsíní se line vůně všech ohňů, co jich za těch dvacet let vzplanulo, a na maskáčích je vidět stopy jehličí, smůly a všeho toho krásného neřádstva, co v lese potkáte.
Dup dup dupy dup, poskakuje Simonka radostí a hned se učí, jak s přezkami, jak sbalit, jak co připevnit, kam co přijde. Máma vzdychá nad kafíčkem a nemůže se vzpamatovat z toho, že by měla opustit bezpečí města.
„Co blbneš, pojedem v sobotu a v neděli už budeš zpátky ve vaně.“
Vzdychá a omylem si podruhé sladí.
„Tak jak mi to sluší?“ nakráčela k nám ta trapérka, „a fakt si tohle všechno můžu pučit? A smím

tu kudlu nosit takhle?“
„To víš že jo,“ derou se mi do hlasu slzičky.
Ta bunda je jí v ramenou větší, ale rozhodně se v ní neztratí.
„A pojedem daleko? Na potlach?“
„To teda né. To jako bys chtěla k moři a hned do ponorky. Pěkně postupně. Pojedem na konečnou. Tam začíná kouzlo zvané les. A na vandru můžeš a smíš všechno. Jen musíš sama přemejšlet, co je a není správný.“
No, já vím! Krasořeč! Když mě ale vzalo to její nadšení!
„A mohla by s náma kámoška z turisťáku? Bráchové jí všechno pučí a když pojede mamka, tak ji rodiče pustí.“
Mamka si u stolu povzdechla a bylo jasno! Pojedeme ve čtyřech.
„Tak jo? V úterý po cvičení ji přiveď a skočíme někam na limču, ať se poznáme.“
A tak jsme v úterý šly "Pod kaštany". Všechny čtyři. Holčiny měly stejné tričko a ve vlasech stejnou stuhu. Slušelo jim to! Když jsme nakráčely na slezinu, byla z toho krásného mládí osada celá vedle. Většinu kluků a holek jsem od pohřbu neviděla. A to už budou dva roky. Ale žádná křeč. Všichni byli v pohodě. Šerif se k nám vrhl a začal palcový taneček. Pusu mi teda nedal. Pamatuje si, že to nemusím. Simonu to neminulo. Usadili nás do rohu, prej, abychom neutekly.
Drnk drnk drnky drnk.
Kytary duněly a mnohohlas drsňáků se srdcem na dlani proplouval z jedné písně do druhé. Až mě to sebralo. Netušila jsem, že mi to jejich skřehotání tolik chybí.
Chlapi se předváděli a ženský koukaly po očku, ale ne ve zlém. Jsou to prima kamarádky. Jen utahané od dětí i od těch svých věčných snílků.
„Tak co, omladino?" utřel si šerif pusu do rukávu, „prej se chystáte na vandr. Už umíte sbalit plnou polní?“ směje se do vousů.
„Náhodou už umíme rozbalit a sbalit uzdu za minutu dvacet!“ vymrštila se Simonka.
„A jak si budete říkat?" pokračoval ten satyr, „Trampské Baby?“ řehnil se. No a ta malá najivka se zamyslela a povídá: „To ne, to by sme se asi nedohodly, jestli s tvrdým anebo s měkkým.“
Dovedete si představit, jaký hurónský smích se nesl klenbou.
„Hele, nechte toho pardálové!“ utípla jsem je. „Vždyť už ani nevíte, jak uzda vypadá. Všechno cpete do kletráků a autem jedete na boudu. A my už jméno máme. Připíjím na osadu Čtyrlístek.“
Půllitry křísly o sebe i o popelníky, oslavný chorál rozdrnčel několik šestic strun.Dopila jsem své pivo, Simona své druhé malé a děvčatům každé stačila na tu hodinku jedna limonáda.
Když jsme se blížily k zastávce a přijížděl jim autobus, Simona mě popadla za ruku a jen tak zamumlala: „Sme to ale blázni!“
Opětovala jsem stisk. „Ale krásný! Tak v sobotu!“

A je sobota.
Po snídani uklizeno, sedím u stolu a koukám na rukáv své bundy. Zbrusu nová domovenka na mne kouká vyzývavě.
Crr crr cr cr crrr.
Signál, jak jsme se dohodly.
Vykoukla jsem z balkonu, abych nevylítla ven jak poplašená kvočna.
Dole trojice zelených trpaslíků.
Honem projít byt. Vše zavřeno a vypnuto! Už jsem na chodbě. Ještě než zabouchnu dveře, plácám po všech kapsách, jestli všechny důležitosti mají své místo.

Než jsem přivolala výtah, tak jsem se nadechla. Když zastavil, vydechla. Za mnou je minulost a dolů si vezu budoucnost.

Jiří Bokajs Bok